

der tilfældigviis i nogle Dage opholdt sig her i Staden. Resultatet af Sammenkomsten imellem disse fremgaaer af de medfølgende Bilag. Det er en Selsølgge, at de omhandlede Breve fra" — ja Navnet skal jeg ikke her anføre. Man seer altsaa, at han bringer Faderen og Molzen sammen, og de danne det skønneste Complot. — Hvad angaaer det sidste Brev, som den ærede sidste Taler omhandlede, da har jeg ikke faaet det; muligviis skete der Overeenskomsten, hvorved de søgte at faae Mellemmanden fangen, hvilket jo tildeels ogsaa er lykkedes dem. Alt Alt dette er blevet udleveret med Vedkommendes Samtykke, maa dog forandre det ærede Medlems Opfattelse i ikke ringe Grad, dersom denne Sammenhæng iøvrigt er ham ubekjendt. — Angaaende Offentliggjørelsen af Brevene, som det ærede Medlem nys paalagde, synes jeg, at jeg har givet fyldestgørende Erklæring; naar jeg har opnaaet et bestemt Tilfagn af den Æneste, som jeg kunde tænke mig var i Besiddelse af Muligheden af at offentliggjøre dem, har jeg gjort, hvad der stod i min Magt. Originalerne har jeg netop troet bedst at sikke ved at have dem liggende, da den paagjældende Udeleverer af dem, nemlig den fraværende Embedsmand, allerede længere Tid har været paa Reise, og jeg naturligviis i den sidste Tid af hans Ophold ikke havde nogen Fristelse til at see ham, ligesaa lidt som han til at see mig. De have været bestemte til Udelevering, saasnart han vilde melde sig, og han kunde have faaet dem ved den, ved hvem han havde ladet dem overbringe, men der er ikke, mig bekjendt, skete noget Skridt i saa Henseende. Det ærede Medlem har selv bemærket, at have staaet i Forhold til denne Sag paa dens forskjellige Trin, og dette stemmer ganske med, hvad jeg nys har anført.

Naar der igjen er fremkommet en Vekselgelse over, at jeg ikke har gjort Noget ved den første Bladartikel, skal jeg gjentage, at der var saa meget mindre Grund dertil fra det Dieblit af, jeg kom i Besiddelse af Andragendet, og jeg har nævnt, at jeg havde foreløbig talt med Udenrigsministeren angaaende den Erklæring, som jeg vilde indhente fra Hanssen; det var ham, der skulde berigtige Fremstillingen, men ingenlunde mig. Skulde Justitsministeren

anvende noget af sin Tid, hvergang et Blad gjorde ham den Ære at give en Fremstilling af, hvad han har gjort, vilde Forretningerne lide ikke saa ganske lidt derved. Det ærede Medlem maa overhovedet erindre, at Bladene i saa mange Retninger mere og mere antage en saadan Tone, at vistnok de Færreste ville føle sig videre berørte deraf. I det Dieblit man er sig bevidst ikke at fortjene nogen skarp Dadel, i det Mindste ikke hvad Redelighed angaaer, kan man let vænne sig til ikke at tage Sligt saa nøie; Banens Magt er stor. — Naar jeg gjentagende har sagt, at nogen stor Sag paa Breve ingenlunde fra min Side er foretaget, kunde jeg vel ogsaa renuncere paa den Ære at søge at tjene mine Sporer ved Over og Nidkjærhed i denne Retning. Skulde der forøvrigt være Tale om fra min Side at tjene Sporer, har jeg tjent saalænge og under saa vanskelige Forhold, at jeg vel forlængst turde have erhvervet dem, hvis jeg havde havt Brug for et saadant Redskab eller en saadan Prydselse. — Her er atter talt om den letfindige Omgang med Brevhemmeligheden, men hvis der skal være Tale om nogen Krænkelser af denne, maa den ligge hos den, der udeleverer Brevene, og tilforladelig ikke hos den, der i Embedsmedfør modtager Brevene af den, der er i Besiddelse af dem; det kan umuligt henregnes til nogen Krænkelser af Brevhemmeligheden. Det releverer ikke Noget, at den Paagjældendes Fremstilling og min ere aldeles forskellige, men jeg tillader mig at paastaae, at det, hvorpaa det Hele kommer an, er det Udgangspunkt, man indtager. Har den Paagjældende ønsket Noget af mig, seer man Brevet og Svaret paa een Maade, men er det mig, der har ønsket Noget af ham, bliver Sagen heelt anderledes; man seer da Løfter og Tilfagn, hvorom der her slet ikke er Tale. Den paagjældende Embedsmand vilde have Permission; jeg svarede, at jeg ikke kunde lade ham reise, idet han maaskee endnu tjente de Samme, der tidligere havde lønnet ham — jeg veed ikke engang nøie, hvem det er — og han tilbød sig da at bevise, at han slet ikke stod i Forbindelse med dem. Det første Deviis skulde være en Beretning om hans Ophold i Paris, men den indeholdt ikke det Allermindste, og jeg kan til-